

ΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἰ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ, (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Ἰσπανικὴ (Συνέχεια).
— Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΩΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουρᾶ. (Συνέχεια). — ΦΕΟ-
ΜΟΛΟΓΕΙΣ ΜΟΝΑΧΟΥ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προληρωτά

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἑς τὰς ἐπιταχίας 6
Ἐν τῷ ἑξακτορῷ φρ. χρυσῷ 10. Ἐν Ῥώσῃς: ρούβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20

S. G. G. G.

AMEDEE ROUSSEAU

Ἀπήγαγε τὴν Μαρίαν καὶ τὸν Λοπές. (σελ. 303).

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΑΪΝΑΝΔΟΥ ΔΕ-ΓΟΝΖΑΛΕΣ

(Συνέχεια τῶν προηγούμενων φυλλῶν).

ΚΑ

Πρὶν ἢ ἀπέλθῃ εἰς τὴν πρώτην ἐκδρομήν του, συνήντησε καθ' ὁδὸν τὴν Παρθένου-τῆς-Αὐγῆς, ἐλάλησεν αὐτῇ περὶ ἔρωτος καὶ ἠγαπήθη ὑπ' αὐτῆς.

Ὁ Λοπές ἦτο ὠραῖος, εἰ καὶ ἡ καλλονὴ του ἦτο αὐστηρὰ.

Ἐγίνωσκε τὴν τέχνην τοῦ σαγηνεύειν,

ἐπομένως δὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ δυσχερὲς νὰ καθυποτάξῃ ψυχὴν παρθένον καὶ διατεθειμένην εἰς τὸν ἔρωτα.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνὴρ τις ἀγαπήθη ὑπὸ γυναικίως, ἔκτοτε αὐτῇ τῷ ἀνήκει.

Ἡ Μαρία ἐπωφελεῖτο τῶν συχνῶν ἀπουσιῶν τοῦ Μιαντουκατοῦκ, ὅπως ἐξέρχεται τοῦ χωρίου μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, κατέρχεται τὸν λόφον, διαβραχίη εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ρύακος καὶ γίνηται ἀφαντος ὅπισθεν τῶν βράχων μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς μέρος θελκτικόν, σκιαζόμενον ὑπὸ μαύρων πτελεῶν, ὅπου ὁ ρυαξ ἐσημάτιζε δέλτα.

Ἐκεῖ εὗρισκε τὸν Λοπές.

Οἱ δύο ἐρασταί, ἀφοῦ ἔμενον ἐκεῖ τὰς πρώτας ὥρας τῆς νυκτός, εἶτα κατηθύοντο πρὸς τὸ ἔρημον καὶ σιωπηλὸν χωρίον.

Ἀπεχωρίζοντο δὲ πρὶν ἢ εἰσελθῶσιν ἐν τὸς αὐτοῦ, ἡ μὲν Μαρία, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ πατρός της, ὁ δὲ Λοπές εἰς τὴν ἰδικὴν του.

ΛΕ'

Ὁ Λοπές, τέλος, ἀνεχώρησεν, ὅπως ἐνασκήσῃ τὸ ἔργον του ὡς κατασκόπου, ἀλλὰ νῦν μετὰ δυσχερεσθείας, διότι ὁ ἔρωσ εἶχεν ἀποδιώξῃ τοῦ πνεύματός του τὰς περὶ ἐκδικήσεως σκέψεις.

Ἄλλως, ἀνελάμβανε λίαν κινδυνώδη ἐπιχειρήσιν, διότι ἡ ἐλαχίστη ἀδεξιότης ἤθελεν ἀγάγει αὐτὸν εἰς τὴν ἀγχόνην.

Ὁ Λοπὲς ἤρξατο, ἐπομένως ἠγάπα τὴν ζωὴν.

Οὐχ ἤττον, ἐξηκολούθει τὰς ὡς πλανοδίου ἐμποροῦ ἐκδρομὰς του, κομίζων καὶ φέρων εἰδήσεις.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἐπαναβλέπομεν αὐτὸν, ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς τετάρτης ἐκδρομῆς του.

Οὐδέποτε ἡ Μαρία ἀνήγγειλεν αὐτῷ χειρόνα καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν καταπλήξαντα αὐτὸν εἰδήσιν, ἄτε γινώσκοντα ὅτι ὁ Ἐρυθρὸς Πατὴρ δὲν ἤθελε συγχωρῆσαι τὸ ἀφαλάμα τῆς θυγατρὸς του, διότι πολὺ ἠγάπησεν ἕνα ξένον.

ΛΓ'

Ἐντοσοῦτῳ, ὁ Μιαντουκατοῦκ εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὸ χωρίον.

Εἰσελθὼν δ' εἰς τὴν οἰκίαν του, εὗρε μὲν τὴν Μαρίαν, μεριμνῶσαν περὶ συντηρήσεως τοῦ ἱεροῦ φωτός, πλὴν συγχρόνως ἀντελήφθη ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἔρρεον δάκρυα.

Πρὸ πολλοῦ, ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔμενεν ἐπὶ πολὺ ἀπῶν, χωρὶς νὰ γινώσκῃ τις ποῦ μετέβαινε, ἐπέστρεψε δὲ καθ' ἣν στιγμὴν οὐδόλως περιεμένετο καὶ πάντοτε μελαγχολικώτερος καὶ σιωπηλός· δὲν εἶχε, λοιπόν, προσέξει μεγάλως εἰς τὴν ἐν τῷ πνεύματι τῆς θυγατρὸς του αὐξοῦσαν μεταβολήν, εἰ καὶ εἶχε συλλάβει ὑπονοίας.

Ὅτε εἶδεν αὐτὴν κλαίουσαν, τὸ ἀξιόθαύμαστον ὁρμέφυτον αὐτοῦ τῷ ἀπεκάλυψεν, ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἔπασχε καὶ ὅτι αἷτιον τοῦ παθήματος αὐτῆς ἦτο ὁ ἔρωσ.

Ζωηρὰ ταραχὴ κατέλαβεν αὐτόν.

Τίνος ἤρξατο;

Ἦθελε νὰ νυμφεύσῃ αὐτὴν μετὰ τινος μεγάλου ἀρχηγοῦ, ἄλλως νὰ μὴ νυμφεύσῃ αὐτὴν.

Μήπως ἡ Μαρία διέθεσεν ἐκυτὴν; Ὁ Ἴνδος ἐβρυχήθη ἐκ μίσους, πρὸς τὸν δηλητηριάσαντα τὴν ψυχὴν τῆς θυγατρὸς του.

Ἦδυνήθη ὁμως νὰ ὑποκριθῇ, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐκδίκησίν του.

Ἡ Μαρία δὲν εἶχεν ἐννοήσει τὴν ἔλευσιν τοῦ πατρὸς τῆς.

Ὁ δὲ Μιαντουκατοῦκ ἀπεμακρύνθη ἀποθρύβως καὶ κτεκλίθη, μένων ἀγρυπνος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σελήνη ἀνεφαίνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐλαφρὸς δούπος βηματῶν προσέβλεπε τὴν ἀκούην του.

Ἦτο ἡ Μαρία, ἥτις διήρχετο ἀκροποδητεῖ τὸν κοιτῶνα τοῦ πατρὸς τῆς, προσποιουμένου ὅτι ἐκοιμάτο βαθεῶς, καὶ ἐξήρχετο τῆς καλύβης.

Μόλις ἡ Μαρία εἶχεν ὑπερβῆ τὴν φλιάν τῆς θύρας, ὁ Μιαντουκατοῦκ ἠγέρθη τῆς κλίνης του καὶ παρηκόλουθησεν αὐτὴν ὡς σκιά, κύπτων ἡ ἐξαπολούμενος κατὰ γῆς, ὡσαύτως αὐτὴ ἀνεκόπη τὴν πορείαν τῆς.

Τοιοῦτοτρόπως ἔφθασε μέχρι τῶν πλυσίων τοῦ ρυάκος βράχων καὶ ἐγένετο ἀφαντοῦς ὑπὸ τὰς πετελέας.

Πονηρὸς ὡς ὄφει προσήρμωσε τὸ οὐς

ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἤκουσε τῆς φωνῆς δύο ἀπωτέρω συνδιαλεγόμενων προσώπων.

Ἀνεγνώρισε τὴν Μαρίαν καὶ τὸν Λοπὲς.

Ἡ ἀπόστασις καθίστα τὰς δύο φωνὰς ἤκιστα εὐδιακρίτους, ἐπομένως ὁ Μιαντουκατοῦκ, θέλων νὰ μάθῃ τί ἡ θυγάτηρ του ἔλεγε πρὸς τὸν ξένον, προῦχώρησεν ἔσπων καὶ ἀψοφητεῖ, ὡς ἐάν προῦκειτο νὰ καταλάβῃ τὸν ἐχθρόν. Ἐφθασε δὲ τόσον ἐγγὺς τῶν δύο ἐραστῶν, ὥστε ἐβλεπεν αὐτοὺς καὶ ἤκουε καλλίστα τῆς συνομιλίας των.

Ἡ Μαρία, παράφορος ἐξ ἔρωτός, εὗρισκετο ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ Λοπὲς.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ὤθησεν μέχρις ἐσχάτων τὴν ἔκτακτον καὶ ἀνομοιοληθῆ ἰνδικὴν ἀπάθειαν.

Ἐμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ δύο ὥρας, ἀκροώμενος τῶν λόγων τῶν ἐραστῶν καὶ μανθάνων τὰ περὶ προσεχοῦς φυγῆς σχεδιά των.

Ἐμαθεν ἐπίσης, οὐχὶ ἀνευ φρίκης, μέχρι τίνος σημείου εἶχε φθάσει ὁ ἔρωσ τῆς θυγατρὸς του.

Ἀφῆκεν αὐτοὺς ἡσύχους νὰ κατευθυνθῶσι πρὸς τὸ χωρίον, εἶτα δὲ, ἐξελθὼν τοῦ δάσους καὶ τρέχων ὡς δορκάς, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του δι' ἀντιθέτου στενωποῦ.

Ἡ Μαρία διήλθεν αὐθις ἀκροποδητεῖ τὸν κοιτῶνα τοῦ πατρὸς τῆς, τὸν ὅποιον ἐπανεῦρε κοιμώμενον ἢ τοῦλάχιστον ὑποκρινόμενον.

Ἡ Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς, μετὸς ὀφθαλμοῦς πλήρεις δακρύων, ἠτένισεν αὐτὸν ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα.

Ἀκολουθῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ὑπῆρχε τὸ εἶδωλον, ἤγειρέ τινα σάνδα καὶ ἔλαθεν ἐκεῖθεν ἀντικειμένον τι, περιτετυλιγμένον ἐντὸς ὑφάσματος.

Ἡ Μαρία ἀφῆρει τοὺς μαργαρίτας τοῦ πατρὸς τῆς.

Τότε, τρέμουσα ὡς τὸν φοβούμενον νὰ φωραθῇ κλέπτῃν, ἐξῆλθε τῆς καλύβης καὶ τοῦ χωρίου, ἀρίκετο δ' εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου.

Ὁ Λοπὲς περιέμενε αὐτὴν ἐκεῖ καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του, πεφορτωμένου ὡς κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐλεύσεώς του.

Ἡ νεάνις ἐστράφη, τεινουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸ χωρίον.

Ἀπεχαιρέτα τὸν πατέρα τῆς.

ΛΔ'

Ὁ Λοπὲς καὶ ἡ Μαρία, θέλομεν ἐξακολουθεῖ ἀποδίδοντες τὸ χριστιανικὸν τοῦτο ὄνομα εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Μιαντουκατοῦκ, ὁ Λοπὲς καὶ ἡ Μαρία ἔφθασαν εἰς τὸ δάσος.

Τὸ σκότος ἦτο πυκνὸν καὶ ἡ σιγὴ ἐπιβλητικὴ.

Οὐχ ἤττον, ὁ Λοπὲς, κρατῶν τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, προῦχώρει ταχέως, ὡς ἐάν οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶχον τὴν θαυμασίαν ἰδιότητα νὰ διακρίνωσιν ἐν τῷ σκότει ἡ ἀδηλοῦντο ὑπὸ τοῦ ὁρμέφυτου.

Ἐβιάδισαν τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ τέσσαρας ὥρας.

Ὁ ἥλιος θὰ εἶχεν ἀνατείλει, ἀλλ' ἐντὸς τοῦ πυκνοῦ δάσους ἐφώτιζε βραδύτερον ἢ εἰς τὰς πεδιάδας.

Ἐπὶ τέλους, ἀσθενῆς λάμψις, ὁμοία τῇ λάμψει τῆς ἡούς, διέσχισε τὸν ἐκ φυλλώματος θόλον.

Ὁ Λοπὲς ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ ἐν βαθεῖα σιγῇ καὶ ταχέως.

Μετὰ πολλὰς ὥρας τοιαύτης ταχείας καὶ ἐπιπόνου πορείας, ὅτε μὲν ἐπὶ τῆς μαλακῆς γλῶσσης, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ἤκουετο ὁ θόρυθος τῶν βηματῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἵππου, ὅτε δ' ἐπὶ τῆς ξηρᾶς κοίτης τῶν ποταμῶν, ὅπως μὴ μένωσιν ἵχνη τῆς διαβάσεώς των, τὰ ὁποία, ὅσον ἂν ἦσαν δυσδιάκριτα, δὲν θὰ διέφευγον τὴν ὀξύδερκειαν τοῦ Ἴνδοῦ, ἔφθασαν εἰς τι μέρος τοῦ δάσους, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἔκειτο φαῖος καὶ κωνικός βράχος.

Εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ βράχου ἐφαίνετο ἡ εἰσοδος σπηλαίου, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδεμία στενωπὸς ἦγεν.

Ὁ Λοπὲς ἐσταμάτησε, λαβὼν δὲ τὴν Μαρίαν ἐπὶ τῶν νώτων του, ἐπεχείρησε τὴν δυσχερῆ καὶ ἐπικίνδυνον ἀνάβασιν ἐπὶ τοῦ βράχου, ἀναρριχώμενος ἐπὶ πάσης ἐξοχῆς.

Μετὰ πολὺν κόπον, ἔφθασεν εἰς μικρὸν ὀροπέδιον, λίαν ἐγγὺς τῆς κορυφῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχε τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου.

Ἀπέθεσε τὴν Μαρίαν κατὰ γῆς καὶ ἀνέπνευσε.

— Διατί ἀνέβημεν ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ νέα.

— Διότι ἴσως ὁ πατὴρ σου μᾶς ζητεῖ.

Ἡ Μαρία ἀνεσκήρτησεν.

— Ἐὰν μᾶς εὗρῃ, ἀπεκριθῆ, θὰ μᾶς φονεύσει.

— Θὰ δυσκολευθῇ νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ. Ἐφθάσαμεν εἰς αὐτὸν τὸν βράχον διὰ τῆς περιστοιχίζουσης αὐτὸν καὶ ὑστερον ἀπομακρυνόμενης κοίτης τοῦ ρυάκος· ὁ πατὴρ σου καὶ οἱ ἐρυθρόδερμοι θάκωλουθησῶσι τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἀναζητοῦντες ματαίως τὰ ἵχνη ἡμῶν· θὰ διέλθωσι πλησίον μᾶς χωρὶς νὰ μᾶς ἴδωσι καὶ θ' ἀπομακρυνθῶσι... μέχρι τοῦ μέρους, ὅπου ὁ ρυάξ χύνεται ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, τοιοῦτοτρόπως δὲ θ' ἀποπλανηθῶσι. Δυναμέθη, λοιπόν, νὰ μείνωμεν ἐδῶ ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ περιμένοντες τὴν στιγμὴν τῆς ἀπελευθερώσεως.

— Εἰς αὐτὴν τὴν φρικώδη ἐρημίαν!

— Ἄκουσον, Μαρία· ἐμερίμνησα νὰ εὗρῶ ἀσφαλὲς ἀστυλον. Μίαν ἡμέραν, παρατηρήσας τοῦτον τὸν βράχον, ἀνερχίθησθαι ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀνεῦρον τοῦτο τὸ σπήλαιον, εἶδος λιθίνου, ἀλλ' ἀρκούντως ἐφυχώρου κοιλίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀπέκρυφα τὰ πλούτη μου.

— Τὰ πλούτη σου!

— Ναί, τὰ πλούτη μου· ἐλθέ..

— Εἶναι σκότος, εἶπεν ἡ νεάνις, στραματήσασα εἰς τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου.

Ὁ Λοπὲς εἰσέδυσεν μόνος, λαβὼν δὲ φατῶνόν, τεθειμένον ἐπὶ τίνος ἐξοχῆς τοῦ βράχου, ἀνῆψεν αὐτόν.

Τὸ πρῶτον προσβαλὼν τὴν ὄρασιν τῆς Μαρίας ἀντικείμενον ὑπῆρχε ξύλινός τις

μηχανισμός, φερόμενος ἐπὶ τροχῶν, εἶδος γερανοῦ, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τροχαλία.

— Εἰς τί χρησιμεύει οὗτος; ἠρώτησεν ἡ νεανίς.

— Θὰ ἴδεις τὰ πάντα προσεῖδον.

— Ὁ Λοπές ὤθησε πρὸς τὰ ἔκτος τὸν γερανόν, τὸ δ' ἀνώτερον ἄκρον τοῦ κοντάριου ὑπερέβη τῆς ἀβύσσου.

— Διὰ τοῦ μηχανήματος τούτου, εἶπε, θὰ καταβῶ εὐκόλως ἀπὸ τὸν βράχον, θὰ δέσω τὸν Κοριζὸν καὶ θὰ τὸν ἀναβιβάσω μὲ ὅλον τὸ φορτίον του.

Τίς θὰ ὑπέθετεν, ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀναβιβάσθῃ ἵππος ἐδῶ ἐπάνω;

— Ὡ! πόσον εἶσαι ἐφευρετικός.

— Ἡ ἀνάγκη κεντᾶ τὴν φαντασίαν. Κατεσκευάσα τούτον τὸν μηχανισμόν ἐγὼ μόνος, διὰ ξύλων, τὰ ὁποῖα ἔκοψα ἐκ τοῦ δάσους μετ' ἀνηκούστου καρτερίας καὶ κόπου, ἠτοίμασα ἀσφαλῆς καταφύγιον συεσώρευσα τροφίμα καὶ πολεμοφόδια διὰ πολὺν καιρὸν· ἐπειδὴ δ' αὐτὸς ὁ βράχος ἐξ ἑνὸς μόνου μέρους εἶναι βατός, δύναμαι, πληρώσας τοὺς δύο σωλήνας τῆς καραβίνας μου καὶ κατακλιθεὶς κατὰ γῆς μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων τεμαχίων βράχου, νὰ ὑπερασπισθῶ κατ' ὀλοκλήρου στρατιάς. Πρὸ παντὸς ὅμως δέον ν' ἀποκρούσωμεν ὅ,τι δύναμαι νὰ προδώσῃ ἡμᾶς.

— Ὁ Λοπές προσέδεσε τὸ μηχανήμα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ βράχου, ἔδρασε ἀπὸ τῆς ζώνης του καὶ ἔλαβε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του τὸ διὰ τῆς τροχαλίας διερχόμενον σχοινίον καὶ ἀπέβη νὰ κυλισθῇ πρὸς τὰ κάτω ἀκινδύνως. Μόλις πατήσας τὸ ἔδαφος, ἔδρασε ἀπερῶς, διὰ τοῦ εἰς τὴν καταβάσιν του χρησιμεύσαντος σχοινοῦ, τὸν ἵππον, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὄροπέδιον, διὰ τῆς ὁποίας ἀνῆλθε πρότερον στενωποῦ, εἶτα δ' ἤρχισε νὰ σύρῃ πρὸς τὰ ἄνω τὸν ἵππον μετὰ τοῦ φορτίου.

Τὸ ἔργον ἦτο κοπιωδέστατον.

Ἡ Μαρία ἐβόηθη τὸν Λοπές.

— Αἶφνης, ἐνῶ τὸ ζῶον ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέμα τῆς ἀναβάσεώς του, ἀντήχησεν πυροβολισμὸς εἰς τὸ δάσος· τὸ ἀντιζῶον, τὸ ὁποῖον τὸ βάρος τοῦ ἵππου ἀπετέλει, ἐξέλιπεν, ὁ δὲ Λοπές καὶ ἡ Μαρία ἔπεσαν κατὰ γῆς.

— Σφαῖρα ἐθράυσε τὸ κρατοῦν μετέωρον τὸν ἵππον σχοινίον καὶ τὸ δυστυχὲς ζῶον ἀπὸ μεγίστου ὕψους ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ρύακος, ἀφοῦ ἐκτύπησε βρέως ἐπὶ τοῦ βράχου.

Κραυγὴ θριάμβου ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ δάσους, τοῦ ὁποίου ἐξῆλθον πολυάριθμοι ἐρυθρόδερμοι.

— Ὁ Λοπές εἶχεν ἐγερεθῆ αὐτομάτως καὶ λάβει τὴν καραβίαν του.

Ἡ Μαρία ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Ἐν τῇ πτώσει τῆς, εἶχε τραυματισθῆ βαρέως εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ Λοπές τὸ ἀντελήφθη, ἀλλὰ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ συνδράμῃ αὐτὴν, διότι οἱ Ἴνδοί, ὄπλισμένοι διὰ πυροβόλων, ὤδευον πρὸς τὸν βράχον, πηδῶντες καὶ ὀρυσμένοι.

— Ὁ Λοπές ἐξηπλώθη κατὰ γῆς, ἔτοπο-

θῆθησε τοὺς σωλήνας τῆς καραβίνας διὰ τοῦ μεταξὺ τῶν δύο λίθων, τοὺς ὁποίους εἶχε δεῖξει πρὸς τὴν Μαρίαν, κενὸν διαστήματος καὶ ἐπυροβόλησεν ἀλληλοδιαδόχως δις.

— Δύο ἐρυθρόδερμοι ἔπεσαν, πληγέντες εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Γενικός πυροβολισμὸς ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς δύο ἐκπυροκροτήσεις τοῦ Λοπές, ἀλλ' αἱ σφαῖραι προσέβαλον τοὺς προφυλάσσοντας αὐτὸν λίθους.

— Ἐνῶ ὅμως ἐκεῖνος ἐπλήρου ἐκ νέου τὸ ὄπλον του, οἱ Ἴνδοί ἐκέρδιζον ἔδαφος.

— Ἐσκόπευσεν αὐτὸς καὶ ἠρίθμησε τοὺς ἐχθροὺς του.

— Ἦσαν εἴκοσι, μὴ συναριθμουμένων τῶν νεκρῶν.

— Ἐαυρε πάλιν τὴν σκανδάλην καὶ ἕτεροι δύο ἔπεσαν ἄπνους.

— Οἱ ἐπιζῶντες ὅμως ἐφθασαν ἤδη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου καὶ ἤρχισαν ν' ἀναρριχῶνται ἐπ' αὐτοῦ, εἰ καὶ δυσχερῶς.

— Ὁ Λοπές ἐξηκολούθει νὰ πυροβολῇ. Εἰς πᾶσαν δ' ἐκπυροκροτήσιν τοῦ ὄπλου του, δύο ἀγριοὶ ἐπιπτον.

— Οἱ λοιποὶ ἀπομένοντες, ἐξ ὁμοῦ, ἐβουχῶντο ἐξ ὀργῆς.

— Ἀντὶ δὲ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκ τοῦ ἐμφαντοῦς ἐφοδόν, ἐπαφελθέντες τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ Λοπές ἐπλήρου τὴν καραβίαν του, ἀπεσύρθησαν ἐν μεγίστη ταχύτητι ὀπίσθεν τῶν πλησιεστέρων δένδρων.

— Αἶφνης, ὁ Λοπές οὐδένα πλέον ἔβλεπεν.

— Οἱ Ἴνδοί ἔμεινον κεκρυμμένοι ὑπὸ τῶν θάμνων καὶ τὰς κραυγὰς διεδέχθη βαθεῖα αἰγῇ.

— Ὁ Λοπές ὅμως ἦτο βέβαιός, ὅτι οἱ ἐρυθρόδερμοι δὲν εἶχον ἐγκαταλίπει τὸ πεδίον τῆς μάχης, διότι, καίτοι μὴ ἰδὼν τὸν Μιαντουκατοῦκ, ὑπόπτευν, ὅτι δὲν θὰ ἦτο μακρὰν, ἐκ δὲ τῆς πονηρίας τοῦ ἐμπεῖρου εἰς τὸ τοιοῦτο εἶδος τῶν μαχῶν ἀοχητοῦ ἐκεῖνον ὄφειλε τὰ πάντα νὰ φοβῆται.

— Ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ σκέψις, ὅτι ὁ Μιαντουκατοῦκ ἠδύνατο νὰ θέσῃ πῦρ εἰς τὸ δάσος, αἱ κορυφαὶ τῶν γιγαντιαίων δένδρων τοῦ ὁποίου ἐκάλυπτον τὸν βράχον, ὥστε ἀφεύκτως θὰ ἐπιπτον ἀνημμένοι δαυλοὶ ἐπὶ τοῦ ὄροπέδιου.

— Ἴν' ἀποσυρθῇ εἰς τὸ σπήλαιον ἔδει νὰ ἐκτεθῇ εἰς ἀναπόφευκτον θάνατον, διότι αἱ πέτραι, ὀπίσθεν τῶν ὁποίων προφυλάσσετο, ἔκειντο χθαμαλότερον τοῦ στομίου τοῦ σπηλαίου, ἐπομένως θὰ ἐξετίθετο εἰς τὰς πάντοτε ἀλανθᾶστους σφαῖρας τῶν Ἴνδῶν.

— Ὁ Λοπές, λοιπόν, ἐπολιορκεῖτο, χωρὶς νὰ δύναται νὰ κινηθῇ ἐκ τῆς θέσεώς του.

— Οἱ πολιορκηταὶ δὲν ἐπυροβόλουν, οὐδ' ἐποίουν οἶον δῆποτε θόρυβον.

— Οὐχ ἦττον, ὁ Λοπές εἶχε τὴν βεβαίωτητα, ὅτι ἦσαν παρόντες, διότι, ἐὰν ὁ Ἴνδος ἦτο κύριος τῆς αἰωνιότητος, θὰ διήρχετο αὐτὴν ἐν ἐνέδρῳ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του.

— Ἐνεκα τούτου τοῦ λόγου, δὲν ἠγείρετο τῆς θέσεώς του.

— Ἡ δὲ Μαρία, ἄστεγος, λιπόθυμος καὶ ἴσως νεκρά!

— Ὁσάκις ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν τὸ βλέμμα τὴν ἔβλεπεν ἀκίνητον.

— Ἡ θέσις τοῦ Λοπές ἦτο ἀπερίγραπτος.

— Καὶ διήρχετο πολὺ, ἀνεφώνησα.

— Ὁχ μετέβαλεν αὐτὴν ὁ Μιαντουκατοῦκ. Ἀναρριχθεὶς ἐπὶ δένδρου, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἦτο κύριος τῆς θέσεως τοῦ Λοπές, ἔβλεπεν αὐτὸν πλάγιως, ὡς ἐπίσης ἔβλεπε τὴν Μαρίαν αἰμόφυρτον. Οὐχ ἦττον, συνεκράτει τὴν ὀργὴν του, ὅπως μὴ ἡ χεὶρ του τρέμῃ. Ἐσκόπευσε βραδέως καὶ ἔσυρε τὴν σκανδάλην. Ὁ Λοπές, τραυματισθεὶς εἰς τὸν ὄμον, ἠγέρθη καὶ ἐξετέθη. Γενικός πυροβολισμὸς ἐκ τοῦ δάσους ἀνέτρεψεν αὐτόν, τότε δ' οἱ Ἴνδοί, ἐξεληθόντες τῆς κρύπτῃ των, ὤρμησαν ἐπὶ τοῦ βράχου καὶ κατέλαβον τὸ ὄροπέδιον.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ παρηκολούθησεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Ἀπήγαγε τὴν Μαρίαν καὶ τὸν Λοπές καὶ μετήνεγκεν αὐτοὺς εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους, ὅπου ἠγείρει καλύβην.

ΛΗ'

— Τὰ τραύματα τοῦ Λοπές ἦσαν βαρέα, ἐπομένως οὗτος ἔμεινεν, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐστερημένος τῶν αἰσθήσεων.

— Ἐπὶ τέλους, μίαν νύκτα, ἀνέκτησεν αὐτὰς καὶ ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὰ περιστοιχίζοντα αὐτὸν ἀντικείμενα.

— Αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης, εἰσδύουσαι διὰ τῆς εἰσόδου τῆς καλύβης, ἐπέτρεψαν αὐτῷ νὰ ἴδῃ τὸν Μιαντουκατοῦκ, ὅστις, καθήμενος σοβαρὸς ἐπὶ τῆς ἐκ δερμάτων βουβάλων στρωμνῆς του, παρετήρει αὐτὸν ἀτενῶς.

— Οὐδένα ἕτερον εἶδεν.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ παρετήρησεν ἐκείνην τὴν λάμψιν τῆς διανοίας εἰς τὸ βλέμμα τοῦ Λοπές. Ἡγέρθη βραδέως καὶ ἐξῆλθε.

— Πύλλαι ἡμέραι παρήλθον, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Λοπές δὲν ἐπανεβλέπε τὸν Ἴνδὸν ἀρχηγὸν εἰμὴ ὁσάκις ἤρχετο νὰ περιποιηθῆται τὰ τραύματά του καὶ διασκόουτος τοῦ πρὸς τοῦτο ἀναγκαίου χρόνου.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ εἶχε τὸ πρόσωπον αὐστηρὸν καὶ ἀνεξιχνίαστον· οὐδεμίαν λέξις διέφευγε τὰ χεῖλή του.

— Μετὰ τὴν θεραπείαν, ἀπῆρχετο τῆς καλύβης.

— Ἐὰν ποτε ὁ Λοπές ἠρώτα περὶ τῆς Μαρίας, ὁ Μιαντουκατοῦκ δὲν ἀπεκρίνετο καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἔμεινε ψυχρά.

— Ὁ Λοπές διετέλει ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Ὅτε ἠδυνήθη νὰ λάβῃ τροφήν, ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔφερεν αὐτῷ ἐπὶ φύλλου κάκτου, χρησιμεύοντος ἀντὶ πινακίου, πτηνὰ καλῶς ἐψημένα, τὰ ὁποῖα παρέθετεν αὐτῷ, μετ' ὅ ἀπεσύρετο.

— Ἐὰν ὁ Μιαντουκατοῦκ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λοπές, καταβάλλῃ τόσας φροντίδας ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ προσπαθῇ παντὶ τρόπῳ νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν υγιείαν, τοῦτο σημαίνει, ὅτι συνέλαβε σχέδιόν τι ὡς πρὸς ἐμέ, ἄλλως ἤθελε μὲ φονεῦσαι καὶ παρα-

θέσει τὰς σάρκας μου εἰς συμπόσιον μίσεως.

Ὁ Λοπές ὑπέθετεν, ὅτι ὁ Ἰνδός, καί-
τοι παρκαμείνας τόσον χρόνον παρὰ τοῖς
Πίντος, δὲν εἶχεν ἀποβάλλει τὰ ὡς ἀνθρω-
ποφάγου ἀγρία ἐνστικτα αὐτοῦ.

Τὰ περὶ αὐτοῦ σχέδια τοῦ Μιαντουκα-
τοῦκ τὸν ἐβύβιζον εἰς φοβερὰν ἀβεβαιό-
τητα.

Προσεδόκα ἀνυπομότως καὶ ἐναγωνίως
νὰ βεβαιωθῆ περὶ αὐτῶν.

Ἐπὶ τέλους, ἠδυνήθη νὰ ἐγερθῆ καὶ νὰ
ἐξέλθῃ τῆς καλύβης.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὁ Μιαντουκατοῦκ
τῷ ἐνευσε ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὸν, εἰσελθόντα
σοβαρὸν καὶ βραδυποροῦντα, εἰς στενωπὸν
τοῦ δάσους.

Ὁ Λοπές τὸν ἠκολούθησεν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔστη εἰς ἀγρίον καὶ
μελαγχολικὸν μέρος.

Καθίσας δ' ἐπὶ λίθου, ἔδειξεν ἕτερον
πρὸς τὸν Λοπές, ὅστις ἐπίσης ἐκάθησεν.

Οὗτος ἐγίνωσκεν, ὅτι ἦτο περιττὸν ν' ἀ-
πεύθυνῃ ἐρωτήσεις τῷ Μιαντουκατοῦκ,
ἐπομένως περιέμεινε νὰ λάβῃ τὸν λόγον.

Ὁ Ἰνδός ἐτήρει τὴν κεφαλὴν τεταπει-
νωμένην, ὡς ἐὰν ἤθελε ν' ἀποφύγῃ νὰ πα-
ρατηρήσῃ τὸν Λοπές· διὰ φωνῆς ἐκ τοῦ
λάρυγγος ἐξερχομένην, εἶπεν

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ εἶναι μέγας ἀρ-
χηγός. Οἱ πολεμισταί, τῶν ὁποίων ἐκο-
ψε τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς, τὰ ἤξέυρου.
Τὸ ἤξέυρει καὶ ὁ ὠχροπρόσωπος, ὅπου τρέ-
μι ἐμπρὸς του.

Τῷ ὄντι, ὁ Λοπές ἔτρεμε.

— Ἡ γλῶσσα τοῦ Μιαντουκατοῦκ εἶ-
ναι σύντομος καὶ ποτὲ δὲν ψεύδεται· ὁ ὠ-
χροπρόσωπος νὰ μὴ εἶπῃ ψεύματα.

— Λοιπὸν, Ἐρυθρὸ-Πατέρα, διατί εἶσαι
ὠργισμένος κατ' ἐμοῦ;

— Ὅταν ἡ ἀλώπηξ πιασθῆ, προσποι-
εῖται τὴν ἡσυχίαν διὰ ν' ἀπατήσῃ ἐκείνον,
ὅπου τὴν συνέλαβεν· ὁ Ἐρυθρὸς-Πατὴρ
εἶναι φρόνιμος· ὁ ὠχροπρόσωπος τὸν μισεῖ.

Ὁ Λοπές δὲν ἀπήντησεν.

— Ὁ ὠχροπρόσωπος ἀγαπᾷ τὴν Παρ-
θένον τῆς Αὐγῆς;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Λοπές.

— Ὁ ὠχροπρόσωπος θέλει τοὺς θησαυ-
ροὺς τῆς, τὰ μαργαριτάρια, ὅπου ὁ Ἐρυ-
θρὸς-Πατὴρ εὗρεν εἰς τὸ σπήλαιον;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Λοπές, τὰ θέλω, ὅ-
πως καταστήσω τὴν θυγατέρα σου εὐτυχῆ.

— Ἡ Παρθένος τῆς Αὐγῆς δὲν ἠμπο-
ρεῖ νὰ ἦναι εὐτυχῆς, διότι ὁ πατὴρ τῆς
τὴν περιφρονεῖ καὶ τὴν καταράται.

— Ὁ μέγας ἀρχηγός ὅμως εἶναι ἰσχυ-
ρός καὶ δὲν συντριβεῖ τοὺς καλὰ μους.

— Ὁ μέγας ἀρχηγός δὲν θέλει νὰ φο-
νεύσῃ τὴν Παρθένον τῆς Αὐγῆς.

— Ὁ πατὴρ τῆς ἀγαπᾷ αὐτήν, μόλο-
νότε ὠργισμένος, ἀπήντησεν ὁ Λοπές.

— Ἄ! ἡ μελαγχολικὴ καὶ ὠχρὰ σκιά!
ἀνέκραξεν ὁ Μιαντουκατοῦκ, διὰ φωνῆς
βραγχνῆς· πάντοτε ἡ μελαγχολικὴ καὶ
ὠχρὰ σκιά ἐμπρὸς!

Ὁ Λοπές δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν
Ἰνδόν, ὅστις ἐτήρησε βραχεῖαν σιγὴν.

— Ὁ μέγας ἀρχηγός ἔχασε τὴν θυγα-
τέρα του! ἀνεφώνησεν ἐπὶ τέλους.

σχυρὸς Μαλοῦκ δὲν ἔχει πλέον φῶς ἐμπρὸς
του, διότι δὲν ὑπάρχουν καθαρὰ χεῖρες
νὰ το συντηρήσωσι.

Σὺ πταίεις.

Ἐὰν ὅμως δὲν ἀφῆκα τὸν πέλεκυν νὰ
πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, τὸ ἐπραξα,
διότι ἡ μελαγχολικὴ καὶ ὠχρὰ σκιά ἐ-
προστάτευσε καὶ σέ.

Εἶτα δὲ προσέθηκε μᾶλλον συγκεκλι-
μένος

— Τὸ τέκνον μου θέλει νὰ ἴδῃ τὴν Παρ-
θένον τῆς Αὐγῆς;

— Ὡ! ναί!

— Λοιπὸν! θὰ ὑπάγεις ἐκεῖ κάτω μα-
κρὰν, πολὺ μακρὰν, εἰς τὴν μεγάλην πό-
λιν τῶν ὠχροπρόσωπων, εἰς τὸ Μεξικόν.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν πόλιν
ἐκείνην, εὐρίσκειται ἑπαυλις, ὀνομαζομένη
Ἁγία Μαρία.

Ἐκεῖ ζῆ ἄνθρωπος, ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁ-
ποῖοι ἦλθον ν' ἀπατήσωσι τοὺς προγόνους
τοῦ πατρός μου.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγεται Ἀγγελὸς
Δέμος, ἔχει δὲ σύζυγον μίαν ἐρυθρόδερμον,
ὠραίου ἀνθὸς τῶν λειμώνων τῆς Δύσεως,
τὴν ὀνομαζομένην Κλάραν.

Δὲν γνωρίζει τοὺς γονεῖς τῆς.

Ἐκείνη ἡ γυνὴ ἔχει θυγατέρα.

Ἔπαγε, ἀρπάσον τὴν κόρην καὶ φέρε
τὴν πρὸς ἐμέ· ἡ μᾶλλον θὰ σε συνο-
δεύσω, θὰ κρυφθῶ εἰς τὸ δάσος, καὶ θὰ μοι
τὴν παραδώσῃς.

Τότε, θὰ σε ἀποδώσω τὴν Παρθένον
τῆς Αὐγῆς μετὰ τὰ πλούτη, τὰ ὅποια εὗρον
εἰς τὸ σπήλαιον.

Ἡ πρότασις τοῦ Ἰνδοῦ ἤξιζε νὰ ληφθῆ
ὑπ' ὄψιν· ὁ Λοπές ἐδέχθη.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὁ μέγας ἀρχηγός
καὶ ὁ Ἰσπανός διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Με-
ξικόν.

ΛΘ'

Ὁ Λοπές, λοιπὸν, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν
ἑπαυλιν τῆς Ἁγίας-Μαρίας, ὅπως ἀπα-
γάγῃ τὴν θυγατέρα τῆς Κλάρας.

Εἰσῆλθον εἰς τὰς σχοινοτενεῖς ταύτας
λεπτομερείας, ὅπως σοὶ καταστήσω εὐχερε-
στέραν τὴν κατανόησιν τῶν ἐπομένων συμ-
βεβηκότων

— Ἀλλὰ δὲν θ' ἀρκέσῃ ἡ νύξ.

— Ὡ! θ' ἀρκέσῃ! Εἶσαι πολὺ ἀνυπό-
μονος! Ἀλλ' ἐὰν ἀνεγίνωσκας ταύτην τὴν
ἰσορίαν ἀντὶ ν' ἀκούης αὐτὴν διηγουμένην,
τότε θὰ ἦσο ἰκανὸς νὰ μεταπηδήσῃς εἰς τὸ
τέλος τοῦ βιβλίου, ὅπως ἴδῃς τὴν λύσιν
τοῦτο ὅμως εἶναι κακόν· εἶναι ἐπίβουλος
κλοπὴ κατὰ τοῦ συγγραφέως, τοῦ ὁποῖου
καθίστανται ἀνωφελεῖς αἱ προσπάθειαι
τοῦ νὰ ἐμποιήσῃ ἐντύπωσιν τὸ βιβλίον
του. Ἀλλ' ἠσύχασον, διότι ἤρχισαμεν μι-
κρὸν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, μόλις δὲ πα-
ρῆλθον δύο ὥραι, ὥστε ἔχομεν εἰσέτι
πέντε ὥρας, ἀφοῦ, κατὰ τὸν χειμῶνα, μό-
λις περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν ἀνατέλλει ἡ
ἡμέρα. Ἄλλως, διηγοῦμαι ταχέως. . .
ὑποφέρεις ὅμως ἐκ τοῦ τραύματός σου;

— Ὅχι· οὐδὲ τὸ αἰσθάνομαι.

— Διότι ἀρκεῖ οἷα δῆποτε ἀπασχόλη-

σις, ὅπως μὴ τις ὑποφέρῃ. Θὰ ἐξακολου-
θήσω νὰ σε ἀπασχολῶ.

Μ'

Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Μαδρίτην καὶ
εἰς τὸ θερμόν, εὐώδες καὶ σιωπηλὸν δω-
μάτιον, ὅπου ἡ Κλάρα εἶναι ἐγκεκλει-
σμένη μετὰ τοῦ Σανδοβάλ.

Ἄς ἐπαναλάβωμεν τὴν διήγησιν τῆς
νεαρᾶς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν διεκόψαμεν
καθ' ἣν στιγμὴν ἀφηγεῖτο τὴν εἰς τὴν ἑ-
παυλιν τῆς Ἁγίας-Μαρίας προσέλευσιν
τοῦ Λοπές.

ΜΒ'

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, Σανδοβάλ, εἶ-
πεν ἡ Κλάρα, ὅτι ὁ Λοπές, ἔσχε πάντοτε
ὄλον τὸ σέβας πρὸς με.

Ὁ σύζυγός μου ἀνεῦρεν ἐν αὐτῷ ἀνθρῶ-
πον εὐφύεστατον καὶ ἐργατικώτατον.

Ὁ Λοπές εἶχε μεταμορφωθῆ.

Ἡ χροιά, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὅτε ἦλθεν ἐκ
νότου, μετεβλήθη· ἐνδεδυμένος δὲ κομφῶς,
ἐφαίνετο εὐεϊδής.

— Εὐεϊδής! ὁ σιωπηλὸς καὶ μελαγχο-
λικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος.

— Τὸ πρόσωπόν του ἐμελαγχόλει ἀπὸ
ἡμέρας εἰς ἡμέραν· ἠνῴσει τις ὅτι μυστικὴ
καὶ ἐπίμονος θλίψις κατηνάλισκεν αὐτόν·
εἶχεν ὅμως αὐταπάρησιν. Τὴν μὲν ἡμέραν
εἰργάζετο, τὴν δὲ νύκτα ἐπαίριε κιθάραν
ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ τῆς κατοικίας του καὶ
ἤδε τὰ ὠραία ἐγχώρια ᾄσματα τῆς με-
σημβρινῆς Ἰσπανίας.

Τὰς ἑορτασίμας ἡμέρας, ἐλάμβανε
τὴν καρβινὰν του καὶ διηυθύνετο πρὸς τὸ
ἐγγὺς τοῦ ποταμοῦ μέρος τοῦ δάσους, ὅπό-
θεν ἐπέστρεφε κατὰφορτος ἐκ θηρευμάτων.

Ὁ σύζυγός μου ἐπεδείκνυεν αὐτῷ με-
γίστην ὑπόληψιν, ὥστε τῷ ἀνέθεσεν πά-
σας τὰς ὑποθέσεις τοῦ οἴκου.

Κατὰ τὸ χροικόν τοῦτο διάστημα,
ἐγὼ συνεχέντρωσα πᾶσαν τὴν ἀγάπην μου
ἐπὶ τῆς θυγατρὸς μου, ἥτις ἠῤῥαυεν ὠ-
ραία, ὠραιότατη.

Πρὸ ἐνός-ἔτους ὁ Λοπές ἔμεινε εἰς τὴν
ἑπαυλιν· εἶχον ἀπογαλακτίσει τὴν Ἰσα-
βέλλαν μου. . . Μίαν νύκτα. . . ἀγνοῶ
τί συνέβῃ ἐκείνην τὴν νύκτα. . . ἤκουσα
κραυγὰς, πυροβολισμούς. . . Ἀφυπνίσθην
ἐντρομος καὶ εἶδον πάντας τοὺς τῆς οἰκίας
ἀφυπνισμένους. . . Ὁ Λέμος καὶ ὁ Λοπές
εἶχον ἐξέλθει. . . Πυροβολισμοὶ ἀντήχουν
μακρὰν, πρὸς νότον. . . Οἱμοὶ! ἡ θυγά-
τηρ μου εἶχεν ἀρπαγῆ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν.

— Ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν;

— Ναί, Σανδοβάλ, ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ
Μιαντουκατοῦκ.

— Πῶς τὸ ἐμάθετε;

— Τὴν ἐπιούσαν, ὅτε ὁ Λέμος καὶ ὁ
Λοπές ἐπέστρεψαν ἀπληγισμένοι, διότι
δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀναλάβωσι τὸ τέκνον
μου, ὁ σύζυγός μου εὗρεν ἐπὶ τῆς τραπέ-
ζης τοῦ κοιτῶνός του τεμάχιον χάρτου,
ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦσαν γεγραμμένοι αἱ ἐπό-
μεναι λέξεις:

Ἡρα-εἰς μίαν Ἐρυθρόδερμον ἀπὸ τοῦ Πίντος.
Ὁ μέγας ἀρχηγός τῶν Ἐρυθρόδερμων ἤρπασε τὴν ἀ-
δελφὴν σου. Τώρα ἀρπάζει τὴν θυγατέρα σου.
Ἐλθέ νὰ τὴν ζητήσῃ.

— Και ὁ Λέμος ὑπήγεν; ἠρώτησεν ὁ Σανδοβάλ.

— Ὑπήγεν ἀπαξ, δις, τρίς ἐντὸς τριετίας. Ἡμέραν τινα ὅμως ὁ Λοπές ἐπέστρεψε μόνος. Ὁ Λέμος εἶχε φονευθῆ ὑπὸ τῶν Πίντος.

— Τότε δέ, ἀποστραφείσα τὸ Μεξικόν, ἦλθετε εἰς τὴν Ἰσπανίαν;

— Ὅχι παραχρῆμα. Ἐφ' ὅσον ὑπῆρχεν εἰς ἀνήρ, ὅστις νὰ ἐκδικηθῆ κατὰ τῶν ἀρπάγων τῆς θυγατρὸς μου, δὲν εἶχον μεριμνήσει νὰ ἐκδικηθῶ ἐγὼ μόνη· ἀφοῦ ὅμως ἔμεινα μόνη, ἀπεφάσισα νὰ λάβω ἐκδικήσιν, διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν μου.

— Ὑμεῖς, κυρία!

— Ναί, ἐγὼ ὑπῆρχε τι ἀγρίον καὶ ἀδάμαστον ἐν τῇ ψυχῇ μου. Βραδύτερον ἂν τῆς μετέστρεψεν ἀσθενῆ καὶ δειλήν.

— Ἡ τύψις;

— Ἡγγικεν ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ θέσω τὸν ἔρωτά σου ὑπὸ δοκιμασίαν.

— Ἐξεδικήθητε, λοιπόν, σκληρῶς;

— Ἀκούσατε! ἀλλὰ πρότερον πληρώσατε πάλιν τὸ ποτήριόν μου.

Ὁ Σανδοβάλ ἐπλήρωσεν αὐτὸ βουμίον.

Ἡ Κλάρα ἔλαβε μετὰ πυρετώδους κινήσεως, τὸ ποτήριον καὶ ἐξεκένωσεν αὐτὸ ἀπνευσταί.

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ μεθύσω, ὅπως λάβω τὴν δύναμιν νὰ ἐπιχειρήσω τὴν διήγησιν παντὸς ὅ,τι μέλλετε ν' ἀκούσητε, ἀνέκραξε· δὲν λέγω, ὅπως τὸ ἐνθυμηθῶ, διότι οὐδέποτε μ' ἐγκαλεῖται ἡ ἐνθύμησις αὐτοῦ.

Ὅτε ἐδήλωσα τῷ Λοπές τὴν πρόθεσίν μου νὰ μεταβῶ αὐτοπροσώπως καὶ συνοδευομένη ὑπὸ τῶν ἀνδρειοτέρων Ἰνδῶν, τοὺς ὁποίους ἤθελον δυνηθῆ νὰ προσλάβω εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Μιαντουκατούκ, ἐγένετο κάτωχος.

— Ἡξεύρετε, κυρία, μοὶ εἶπεν, ὅτι ὀφείλετε νὰ διατρέξητε ἑκατόνταδας λευγῶν, νὰ διασχίσητε δάση καὶ νὰ ἐκτεθῆτε εἰς μυρίους κινδύνους;

— Ἀδιάφορον, τῷ ἀπεκρίθην· θέλω νὰ πράξω ὅ,τι δὲν ἐπράξεν ὁ δυστυχῆς Λέμος· θέλω νὰ ἐξαγοράσω τὴν θυγατέρα μου.

— Δὲν εἶναι εὐκόλον. Δὲν ἠδυνήθημεν ν' ἀνεύρωμεν αὐτὴν ἡμεῖς.

— Ἡ μητρικὴ καρδιά μου θὰ με ὀδηγήσῃ.

— Θὰ ἦτο προτιμότερον, ἐὰν ἀνελάμβανον ἐγὼ μόνος τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου.

— Ὅχι, ὄχι· θέλετε ἔλθει μετ' ἐμοῦ, θέλετε μοὶ χρησιμεύσει ὡς ὀδηγός, θέλω νὰ γνωρίσω τὸν φοβερόν Μιαντουκατούκ· ἀφοῦ δὲ εἶμαι Ἰνδῆ, ἀφοῦ εἰς τὰς δύο ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας ἔγραψε πρὸς τε τὸν Λέμον καὶ πρὸς ἐμέ, φαίνεται ὅτι με γνωρίζει, θὰ ἴδωμεν, ἐὰν ἐπὶ τέλους, θέλει καταδεχθῆ νὰ ἐμφανισθῆ. . .

— Θὰ ἐξετιθεσθε εἰς τὸν κίνδυνον νὰ μὴ ἐπιστρέψητε.

— Ὁ Θεὸς θέλει μὲ βοηθήσει.

Ὁ Λοπές κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως μὲ μεταπεισῆ, ἀλλ' ἐγὼ ἐπέμεινα. Ἐμέλλομεν ν' ἀπέθωμεν ἐντὸς ὀκτώ ἡμε-

ρῶν. Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως, ἐνῶ ὁ μικρὸς στρατός ἡμῶν ἦτο συνηγμένος εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὁ Λοπές μοὶ εἶπε:

— Νομίζω, κυρία, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πορευθῶμεν τόσο μακρὰν, ὅπως συναντήσωμεν τὸν Μιαντουκατούκ.

— Πῶς;

— Πιστεύετε εἰς τὰ πνεύματα;

— Διατί νὰ πιστεύω;

— Ἴδου ὁ λόγος. Οἱ Ἰνδοὶ πιστεύουσιν, ὅτι ἀκούσι μαγικαὶ τινὲς διατυπώσεις καὶ νὰ προσκολλήσῃσι τὸ οὖς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπως ἀόρατον πνεῦμα εἴπῃ αὐτοῖς ὅ,τι ἐπιθυμοῦσι νὰ μάθωσι.

— Δὲν ἐννοῶ καλῶς.

— Αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν εὗρον εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ δωμάτιον, θὰ καταστήσει ὑμῖν τὸ πρᾶγμα καταληπτότερον, ἀπεκρίθη ὁ Λοπές, ἐγχειρίζων μοὶ τεμάχιον γεγραμμένον χάρτου.

«Κόρη τῆς μεσημβρίας. Ἐλεγεν ἡ ἐπιστολή, ἠξεύρω ὅτι μὲ ζητεῖς· τὸ Μέγα Πνεῦμα μοὶ τὸ εἶπε.

«Δὲν θέλω νὰ ἐκτεθῆς, χάριν ἐμοῦ, εἰς τοὺς κινδύνους μεγάλου ταξιδίου καὶ ἔρχομαι πρὸς σέ. Ταύτην τὴν νύκτα, θὰ ἀπαντήσῃς, ἐκτὸς τῆς ἐπαύλειός σου, ἓνα Πίντος, ὅστις θὰ σε ὀδηγήσῃ πλησίον μου.

«Μιαντουκατούκ».

— Δὲν σὰς φαίνεται παράδοξον, ὅτι εἰς Ἰνδὸς γινώσκει τὰ σχέδιά σας;

— Πιστεύω μᾶλλον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὗτος ἔχει τὸ μέσον νὰ εἰσδῇ εἰς τὴν κατοικίαν μου καὶ νὰ μαθῆναι τὰς συνομιλίαις μου. Πρὸ τινῶν ἐτῶν, εἶδον ἓνα ἄγριον πηδῶντα ὑπὲρ τὴν φράκτιν τῆς ἐπαύλειός.

— Ἰσως! . . . Τότε, τί σκέπτεσθε νὰ πράξητε;

— Τί ἄλλο εἰμὴ νὰ μεταβῶ πρὸς τὸν Μιαντουκατούκ;

— Θὰ ἦτο συνετώτερον ἐὰν ἐγὼ προεπορευόμην, ὅπως πληροφορηθῶ.

— Ὅπως θέλετε.

Ὁ Λοπές ἀνεχώρησε μετὰ τῶν ἀνδρῶν του πρὸς τὸ γειτονικὸν δάσος καὶ ἐπανεῆλθε πρὸ τῆς νυκτός.

— Ἔθεσα τοὺς ἀνδρας νὰ ἐπιτηρῶσι, μοὶ εἶπεν, ἀλλ' οὐδένα ἀπήντησα· νομίζω, ὅτι θὰ ἐπράττετε καλῶς νὰ μὴ μεταβῆτε εἰς τὴν συνέντευξιν.

— Ἡ ἐπιστολὴ δὲν λέγει, ὅτι, ταύτην τὴν νύκτα, θέλει εὐρεθῆ πλησίον τῆς ἐπαύλειός εἰς Ἰνδός, ὅπως μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς ὀδηγός;

— Ναί.

— Λοιπόν, θὰ μεταβῶμεν.

— Καὶ θὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἀπήγαγε τὴν ἀδελφὴν τοῦ κυρίου Ἀγγέλου καὶ τὴν θυγατέρα σας καὶ ὅστις κατέστησεν ὑμᾶς χήραν;

— Θὰ τῷ συγχωρήσω τὰ πάντα, ἐὰν μοὶ ἀποδώσῃ τὴν θυγατέρα μου.

— Ἰσως δὲν δυνηθῆ.

— ὦ! ἐὰν ἡ θυγάτηρ μου ἀπέθανε, θὰ φονεύσω αὐτὸν καὶ ἐὰν πρόκειται ἐγὼ ἐπίσης ν' ἀποθάνω.

— Ἀφοῦ ἀπεφάσισατε, δὲν ἐπιμένω. Ἐτοιμάσθητε καὶ περιμείνατέ με.

— Ὁ Λοπές ἐξῆλθε.

[Ἐπείτα συνέχισα]

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦρα προηγούμενον φύλλον].

— Ἀδιάφορον, δὲν ἔχω προτιμήσεις.

— Τότε, θὰ μὰς συνοδεύσητε;

— Μέχρι τοῦ μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον μεταβαίνω, ἐκτὸς ἐὰν τὸ θεωρεῖτε ἄτοπον.

— Οὐδαμῶς, ἀπ' ἐναντίας. Πλὴν θὰ ἦτο προτιμότερον ἐὰν ἤρχεσθε ὅπου καὶ ἡμεῖς διευθυνόμεθα.

— Καὶ ποῦ ὑπάγετε;

— Εἰς τὸν πύργον Μεριδὸρ.

Τὸ αἶμα ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Βουσύ καὶ εἶτα συνεφορήθη εἰς τὴν καρδίαν του, ἐγένετο δὲ τόσοσ ὠχρός, ὥστε ἤθελε προδοθῆ τὸ μυστικόν του, ἐὰν μὴ ἡ Ἰωάννα, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, παρεθῆρει τὸν σύζυγόν της, μειδιῶσα.

Ὁ Βουσύ, λοιπόν, ἔλαβε καιρὸν νὰ συνέλθῃ καὶ ν' ἀνταποκριθῆ διὰ πονηρίας εἰς τὴν πονηρίαν τῆς νεαρᾶς γυναικός, δηλαδὴ ἀποκρύπτων τὴν πρόθεσιν του.

— Εἰς τὸν πύργον Μεριδὸρ, κυρία, εἶπεν, ἀφοῦ ἀνεκτῆσατο ἀκούσας δυνάμεις, ὅπως προφέρῃ ἐκεῖνο τὸ ὄνομα· τί εἶναι αὗτος ὁ πύργος, σὰς παρακαλῶ;

— Τὸ κτῆμα ἀγαθῆς φίλης μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα.

— Ἀγαθῆς φίλης σας . . . ἡ ὁποία . . . ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, εὐρίσκεται ἐκεῖ;

— Ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ἡ κυρία Σαιν-Λύκ, ἥτις ἠγγόει ἐντελῶς τὰ πρὸ δύο μηνῶν συμβάντα εἰς Μεριδὸρ· οὐδέποτε ἠκούσατε περὶ τοῦ βαρόνου δὲ Μεριδὸρ ἐκ τῶν πλουσιωτέρων βαρόνων τῆς Ποατιέ καὶ . . .

— Καὶ . . . ἐπανελάβεν ὁ Βουσύ, ἰδὼν ὅτι ἡ Ἰωάννα διέκοψε τὴν φράσιν της.

— Καὶ περὶ τῆς θυγατρὸς του Ἀρτέμιδος, τῆς ὠραιότερας θυγατρὸς βαρόνου;

— Ὅχι, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, ἀποπινογόμενος σχεδὸν ὑπὸ τῆς συγχινήσεως.

Ἡρῶτα δ' ἐαυτὸν ὁ εὐειδῆς εὐπατριδῆς, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα προσέβλεπε τὸν σύζυγόν της μὲ παράδοξον ἔκφρασιν, ἕνεκα τίνος ἐκτάκτου εὐτυχίας ἀπήντηα καθ' ὁδόν, τυχαίως, πρόσωπα, τὰ ὁποῖα νὰ ὀμιλήσωσιν αὐτῷ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος δὲ Μεριδὸρ, ἀνταποκρινόμενα εἰς τὴν μόνην κατέχουσαν αὐτὸν σκέψιν.

Μήπως εἶχον προπαρασκευασθῆ τὰ πράγματα; ἀπίθανον· μήπως ἦτο παγίς; σχεδὸν ἀδύνατον. Ὁ Σαιν-Λύκ δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς τοὺς Παρισίους, ὅτε ὁ Βουσύ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Μονσορώ καὶ ἔμαθεν, ὅτι αὕτη ἐκαλεῖτο Ἀρτέμις δὲ Μεριδὸρ.

— Καὶ κεῖται πολὺ μακρὰν ἐντεῦθεν αὗτος ὁ πύργος, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Κεῖται εἰς ἀπόστασιν ἐπτὰ λευγῶν, νομίζω· στοιχηματίζω δ' ὅτι ἀπόψε θὰ διανυκτερεύσωμεν ἐκεῖ καὶ ὄχι εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ δύνοντος ἡλίου φωτιζόμενον μικρὸν χωρίον, τὸ ὁποῖον ὑποδεικνύετε ἡμῖν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος καὶ εἰς τὸ ὁποῖον, ἄλλως, οὐδεμίαν ἔχω ἐμπιστοσύνην. Θὰ ἔλθετε καὶ ὑμεῖς ἐκεῖ;

— Ναι, κυρία.

— Έμπρός, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, προσέβητε ἤδη ἐν βῆμα πρὸς τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν προσφέρω ὑμῖν.

Ὁ Βουσύ νύχαρίστησε, δι' ὑποκλίσεως, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ συμβαδίξῃ μετὰ τῶν δύο συζύγων, οἵτινες, ἕνεκα τῶν πρὸς αὐτὸν ὑποχρεώσεων των, ἐδέχθησαν εὐχαρίστως αὐτὸν ὡς συναδοιπύρον. Ἐπὶ τινὰ χρόνον, πάντες ἐτήρησαν σιγὴν. Ἐπὶ τέλους ὅμως, ὁ Βουσύ, ὅστις ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ἔτι πολλὰ πράγματα, ἤρξατο νὰ υποβάλλῃ ἐρωτήσεις.

— Καὶ ὁ βαρόνος δὲ Μεριδόρ, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλαλεῖτε, ἠρώτησεν, ὅποιος ἀνθρώπος εἶναι;

— Τέλειος εὐπατρίδης, εἰς ἀνδρείους τῶν παρωχημένων χρόνων, ἱπάτης, ὁ ὅποιος, ἐὰν ἐξῆ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ βασιλέως Ἀρθούρου, ἤθελε καταλαβεῖ θέσιν εἰς τὴν στοργγύλην τράπεζαν.

— Καί, ἠρώτησεν ὁ Βουσύ, καταστέλλων τοὺς σπασμούς των μυῶν τοῦ προσώπου του καὶ τὴν συγκίνησιν τῆς φωνῆς του, μετὰ τίνος ἐνόμφευσε τὴν θυγατέρα του;

— Ἐνόμφευσε τὴν θυγατέρα σου;

— Ἐρωτῶ.

— Ἡ Ἀρτεμις ἔγγαμος!

— Τὸ εὐρίσκετε παράδοξον;

— Οὐδαμῶς ἡ Ἀρτεμις ὅμως δὲν ἐνυμφεύθη βεβαίως ἤθελον εἰδοποιηθῆ πρώτη περὶ τοῦ γάμου της.

— Τότε, ἠρώτησεν ὁ Βουσύ, ἡ δεσπαινὶς Μεριδόρ εὐρίσκεται εἰς τὸν πύργον μετὰ τοῦ πατρὸς της;

— Τὸ ἐλπίζομεν, ἀπεκρίθη ὁ Σαίν-Λύκ, τονίσας τὴν φρασίν του, ὅπως δεῖξῃ εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅτι εἶχεν ἐνοήσῃ αὐτήν, ὅτι συνεμερίζετο τὰς σκέψεις της καὶ ὅτι συνεμορφούτο μετὰ τὰ σχέδιά της.

Ἐπῆλθε βραχεῖα σιγὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕκαστος ἠκολούθει τὸν εἰρμόν των σκέψεων του.

— Ἀ! ἀνεφώνησεν αἰφνης ἡ Ἰωάννα, ἐγερθεῖσα ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν τοῦ ἐπιπέμου, ἰδοὺ οἱ πυργίσκοι τοῦ πύργου. Ἴδετε, κύριε Βουσύ, ἐν τῇ μέσῃ των δασῶν ἐκεῖ κάτω, τὴν ἐκ σχιστολίθου στέγην.

— Ὡ! ναι, πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Βουσύ μετ' ἀκατανόητου συγκινήσεως, βλέπων. Ὡστε ἐκεῖ εἶναι ὁ πύργος Μεριδόρ; Κατὰ φυσικὴν δ' ἀντίθεσιν τοῦ πνεύματος, ὁ Βουσύ, ἐνώπιον τῆς καὶ ἐν ᾧρα χειμῶνος τόσον ὠραίας καὶ πλουσίας ἐκείνης χώρας, ἀνεπόλησε τὴν ἐν τῇ οὐμίχλῃ των Παρισίων καὶ ἐν τῇ πνιγνῆ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τεθαμμένην ἀτυχῆ αἰχμάλωτον.

Ὁ Βουσύ ἐστέναξεν, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ θλίψεως, διότι ἡ κυρία Σαίν-Λύκ, ὑποσχεθεῖσα αὐτῷ πολλάκις τὴν εὐτυχίαν, εἶχεν ἐνσταλάξει εἰς τὴν καρδίαν του τὴν ἐλπίδα.

ΚΒ

Ὁ ὄρφανὸς πρεσβύτης.

Ἡ κυρία Σαίν-Λύκ δὲν ἔσφαλε μετὰ δύο ὥρας οἱ ὁδοιπόροι εἶχον φθάσει πρὸ τοῦ πύργου Μεριδόρ.

Μετὰ τὰς ἀνταλλαγείσας μετὰ τῶν συναδοιπύρων καὶ ὑφ' ἡμῶν ἐπαναληφθείσας φράσεις, ὁ Βουσύ ἐσκέπτετο ἐὰν μὴ ὄφειλε νὰ διηγηθῆ πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς φίλους του τὸ συμβῆναι, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἡ Ἀρτεμις ἀπῆλθεν τοῦ Μεριδόρ. Ἐσκέπτετο ὁμοίως ἐπίσης, ὅτι, ἐὰν εἰσῆρχετο εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἀποκαλύψεων, ὄφειλε ν' ἀποκαλύψῃ οὐ μόνον ὅ,τι ἔμελλε νὰ γένηται κοινῶς γνωστὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτὸς μόνος ἐγίνωσκεν. Ὅπισθοχώρησε, λοιπόν, ἐνώπιον ὁμολογίας, ἧτις, κατὰ φυσικὸν λόγον, ἔμελλε νὰ προκαλέσῃ διαφόρους ἐπεξηγήσεις καὶ ἐρωτήσεις.

Ἄλλως, ὁ Βουσύ ἤθελε νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν Μεριδόρ ὡς πάντῃ ἀγνωστος, ἤθελε νὰ ἴδῃ, ἀνευ τίνος προετοιμασίας, τὸν κύριον δὲ Μεριδόρ, ν' ἀκούσῃ αὐτοῦ λαλοῦντος περὶ τοῦ κυρίου δὲ Μονσορῶ καὶ περὶ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, νὰ πεισθῇ, ἐπὶ τέλους, οὐχὶ ὅτι ἡ διήγησις τῆς Ἀρτέμιδος ἦτο εἰλικρινής, διότι οὐδαμῶς ὑπόπτειεν ἐπιψευδολογία τὸν ἀγνὸν ἐκείνον ἀγγελον, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ αὐτὴ δὲν ἠπάτατο καὶ ὅτι ἡ διήγησις, τῆς ὁποίας ἠκροάσατο μετὰ τόσον ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, ἦτο πιστὴ ἀφήγησις τῶν γεγονότων.

Οὕτως ἡ κυρία Σαίν-Λύκ, παρὰ τὴν γυναικίαν ἀγγισιάν της, ἀπατωμένη ὑπὸ τῆς ἐφ' ἑαυτοῦ ἰσχύος τῆς θελήσεως τοῦ Βουσύ, ἐπεισθῆ, ὅτι ὁ νέος τότε τὸ πρῶτον ἤκουε προφερόμενον τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ὅτι περιέμενε ν' ἀνευρῇ εἰς τὸν Μεριδόρ ἀδεξιὰν ἐπαρχιώτιδα, θορυβηθισομένην ἐνώπιον τῶν ἀφιχθησομένων ξένων, ἐπομένως ἦτο διατεθειμένη νὰ διασκεδάσῃ μετὰ τὴν ἐκπληξίν του.

Οὐχ ἤττιον, ἐξεπλάγη, ὅτι ἡ Ἀρτεμις δὲν ἔσπευσεν ἐπὶ τῆς αἰωρητῆς γεφυρας, μολοντί ὁ φρουρὸς ἐσάλπισεν, ὅπως εἰδοποίησεν αὐτὴν περὶ τῆς ἀφίξεως ἐπισκεπτῶν, ἐνῶ πάντοτε ἔσπευδεν εἰς τὸ ἀκουσμά τοιοῦτου σαλπισμακτος.

Ἄντι ὅμως τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπεφάνη εἰς τὸν κύριον πυλῶνα τοῦ πύργου πρεσβύτης κυρτός καὶ στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας, φέων μακδύνα ἐκ πράσινου κεντητοῦ βελούδου μετὰ σισύρας ἑλώπεκος καὶ ἀπὸ τῆς ζώνης του ἤρτημένας ἀργυρὰν συρίκτραν καὶ δέσμην κλειδῶν.

Διῆλθε τὴν αἰωρητὴν γεφυρὰν, παρακολουθούμενος ὑπὸ δύο κυνῶν γερμανικῆς καταγωγῆς, ὅτε δ' ἀφίκετο πλησίον τοῦ προμαχώρος:

— Τίς εἶ; ἀνέκραξε μετ' ἀσθενῆ φωνῆν· τίς κάμνει τὴν τιμὴν εἰς δυστυχῆ γέροντα νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ;

— Ἐγώ! ἐγώ, ἄρχων Αὐγουστίνε, ἀπήντησεν ἡ φαιδρὰ φωνὴ τῆς νέας.

Ἡ Ἰωάννα δὲ Κοσσὲ ἀπεκάλει τριουτοτρόπως τὸν γέροντα πρὸς διακρίσιν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Γουλιέλμου, ἀποθανόντος πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Ὁ βαρόνος ὅμως ἀντι' ν' ἀποκοιθῆ διὰ τῆς ὑπὸ τῆς Ἰωάννας προδοκωμένης εὐθύμου ἀναφωνήσεως, ἤγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ, προσηλώσας ἐπὶ τῶν ξένων τοὺς ἐσθεσμένους ὀφθαλμούς του:

— Ὑμεῖς; εἶπε, δὲν βλέπω. Τίς εἶσθε;

— Ὡ! Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ἡ Ἰωάννα, δὲν με ἀναγνωρίζετε; Ἀ! πραγματικῶς, ἡ μεταμφίεσις μου...

— Συγγνώμην, εἶπεν ὁ γέρον, ἀλλὰ σχεδὸν δὲν βλέπω πλέον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν πρεσβυτῶν δὲν εἶναι πεπλασμένοι ἐνὰ κλαίωσιν καὶ τὰ δάκρυα ἐξάντλοῦσιν αὐτούς.

— Ἀ! ἀγαπητὲ βαρόνε, ἀπεκρίθη ἡ νέα, βλέπω πραγματικῶς, ὅτι ἡ ὄρασις ὑμῶν ἀμβλύνεται, διότι ἄλλως ἤθελατε με ἀναγνωρίσει καὶ ὑπὸ τὰ ἀνδρικά ἐνδύματά μου. Εἶναι ἀνάγκη, λοιπόν, νὰ εἰπω ὑμῖν τὸ ὄνομά μου;

— Ναι, ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ὁ γέρον, ἀφοῦ λέγω ὑμῖν, ὅτι μόνις διακρίνω ὑμᾶς.

— Ἔστω! θὰ σὰς συλλάβω εἰς τὴν παγίδα, ἄρχων Αὐγουστίνε· εἰμαί ἡ κυρία Σαίν-Λύκ.

— Σαίν-Λύκ! εἶπεν ὁ πρεσβύτης δὲν σὰς γνωρίζω.

— Ἀλλὰ τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομά μου εἶναι Ἰωάννα δὲ Κοσσὲ-Βρισσακ.

— Ἀ! Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ γέρον, προσπαθῶν ν' ἀνοιξῇ τὸν φραγμὸν, διὰ τῶν τρεμύσων χειρῶν του. Ἀ! Θεέ μου!

Ἡ Ἰωάννα, οὐδὲν ἐνοήσασα ἐκ τῆς τοιαύτης παραδόξου ὑποδοχῆς καὶ ἀποδίδουσα αὐτὴν εἰς τὴν ἠλικίαν τοῦ πρεσβύτου καὶ τὴν κατάπτωσιν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων αὐτοῦ, ἰδοῦσα ὅμως ὅτι ἀνεγνωρίσθη, ἀφιππευσεν ἐν τάχει καὶ ἔσπευσε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος, κατὰ τὴν συνθήειάν της· ἐναγκαλιζομένη ὅμως αὐτόν, ἠσθάνθη τὰς παρειάς του ὑγρὰς, διότι ἐκεῖνος ἔκλαιε.

— Κλαίει ὑπὸ χαράς, ἐσκέφθη ἡ Ἰωάννα.

— Ἐλθετε, εἶπεν ὁ πρεσβύτης, ἀφοῦ ἠσπάζθη αὐτήν.

Ὡς δ' ἐὰν οὐδ' εἶχε διακρίνει τοὺς δύο συνοδοὺς της, διηυθύνθη πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πύργου, διὰ τοῦ ὀμαλοῦ καὶ μεμετρομένου βηματισμοῦ του, παρακολουθούμενος δὲ πάντοτε ὑπὸ τῶν κυνῶν του, οἵτινες μόνις εἶχον λάβει καιρὸν νὰ ὀσφρανθῶσι καὶ παρατηρήσωσι τοὺς ἐπισκέπτας.

Ὁ πύργος εἶχε τὴν ὄψιν ἐκτακτῶς πένθιμον· πάντα τὰ παράθυρα ἦσαν κεκλεισμένα· θὰ ἔλεγέ τις αὐτόν μέγιστον τάφον· οἱ ὑπηρεταὶ ἐμελανειμόνου. Ὁ Σαίν-Λύκ ἔριψε βλέμμα πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἵνα ἐρωτήσῃ αὐτὴν ἐὰν προσεδόκα νὰ εἰρῆ εἰς τοιαύτην κατάστασιν τὸν πύργον.

Ἡ Ἰωάννα ἐνόησε, θέλουσα δ' αὐτὴ ἐπίσης νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀμηχανίας, ἐπλησίασε τὸν βαρόνον, καὶ λαβοῦσα τὴν δεξιάν αὐτοῦ:

— Καὶ ἡ Ἀρτεμις; εἶπε· μήπως, κατὰ δυστυχίαν, δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ;

Ὁ πρεσβύτης ἔστη ὡς κεραυνόπληκτος, παρατηρῶν δὲ τὴν νέαν μετὰ βλέμματος, προσομοιάζοντος τῇ φρίκῃ:

— Ἡ Ἀρτεμις! εἶπεν, ἀίφνης, οἱ δύο κύνες, εἰς τὸ ἀκουσμά ἐκείνου τοῦ ὀνόματος, ἐγείραντες τὴν κε-

φάλην πρὸς τὸν κύριόν των, ὠρύαζαν πενήμιος.

Ὁ Βουσύ ἐφρίκισεν, ἡ Ἰωάννα προσέβλεψε τὸν Σαίν-Λύκ καὶ οὗτος ἔστη, ἀμφιβάλλων ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

— Ἡ Ἀρτεμις! ἐπανελάβεν ὁ γέρον, ὡς ἂν εἶχεν ἀνάγκην τόσο χρόνου, ὅπως ἐνούσῃ τὴν ἐρώτησιν, λοιπὸν δὲν τὸ ἤξευρετε;...

Ἡ ἀσθενὴς καὶ τρομώδης φωνὴ του ἐσβέσθη ἐντὸς στεναγμοῦ, ἐξεληθόντος ἐκ τῶν μυτικαιπιάτων τῆς καρδίας του.

— Τί; τί συνέβη; ἀνέκραζεν ἡ Ἰωάννα, συγκεκινημένη καὶ μετὰ τὰς χεῖρας συνηνωμένας.

— Ἡ Ἀρτεμις ἀπέθανεν! ἀνεφώνησεν ὁ πρεσβύτερος, ὑψώσας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ χύνων χεῖμαρρον δακρῶν.

Ἐρρίφθη δ' ἐπὶ τῶν πρώτων βαθμίδων τῆς κλίμακος, ἀποκρύψας τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν του καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν, ὡς ἴν' ἀποδιώξῃ τὴν διαρκῶς βασανίζουσαν αὐτὸν πένθιμον ἀνάμνησιν.

— Ἀπέθανεν! ἀνεφώνησεν ἡ Ἰωάννα, καταληφθεῖσα ὑπὸ φόβου καὶ ὠχρίασασα ὡς φάντασμα.

— Ἀπέθανεν! εἶπεν ὁ Σαίν-Λύκ μετὰ στοργῆς πρὸς τὸν γέροντα.

— Ἀπέθανεν! ἐψιθύρισε ὁ Βουσύ. Ἄφησε καὶ αὐτὸν νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἀπέθανεν. Ἄ! δυστυχὴς γέρον! πόσον θά με ἀγαπήσῃς μίαν ἡμέραν!

— Ἀπέθανεν! ἀπέθανεν! ἐπανελάβεν ὁ βαρόνος τὴν ἐφόνευσαν.

— Ἄ! ἀγαπήτέ μοι κύριε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἥτις, μετὰ τὸ τρομερὸν πλήγμα, ἠδυνήθη ν' ἀνέυρη τὸ μόνον ἐμποδίζον τὴν γυναικειᾶν καρδίαν νὰ συντριβῇ, τὰ δάκρυα.

Ἀνελύθη εἰς δάκρυα, καταβρέχουσα τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος, τοῦ ὁποίου τὸν τράχηλον περιέβαλλε διὰ τῶν βραχιόνων τῆς.

Ὁ πρεσβύτερος ἠγέσθη, κλονιζόμενος.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν, ὁ οἶκός μου, μολοντί κενὸς καὶ πένθιμος, εἶναι ὅμως πάντοτε φιλόξενος εἰσέλθετε.

Ἡ Ἰωάννα ἔλαβε τὸν γέροντα ἀπὸ τοῦ βραχιόνου καὶ διήλθε μετ' αὐτοῦ τὸ περιστύλιον, τὴν εἰς ἐστιατόριον μεταβληθεῖσαν πρόφην αἰθουσαν τῶν φρουρῶν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν.

Θεράπων, τοῦ ὁποίου τὸ τεθλιμμένον πρόσωπον καὶ οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ ὑπέδηλουν τὴν πρὸς τὸν κύριόν του ἀφοσίωσιν, πρὸεπορεύετο καὶ ἤνοιγε τὰς θύρας ὁ Σαίν-Λύκ καὶ ὁ Βουσύ παρηκολούθουν.

Ὁ πρεσβύτερος, ἀφικόμενος εἰς τὴν αἰθουσαν, πάντοτε ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς Ἰωάννας, ἐκάθησεν ἡμᾶλλον ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλίντρον.

Ὁ θεράπων, ἀνοιξίας ἐν παράθυρον, ὅπως εἰσδύσῃ ὁ ἀήρ, ἀπεσύρθη εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης.

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἐτόλμα δὰ διακόψῃ τὴν σιγὴν, φοβουμένη ν' ἀναξέσῃ τὰς πληγὰς τοῦ γέροντος· οὐχ ἦττον, ὡς πάντες οἱ

νεοὶ καὶ εὐδαίμονες, δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθῇ εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ ἀναγγελέντος αὐτῇ δυστυχήματος. Ὑπάρχει τις ἡλικία, καθ' ἣν δὲν δύναται τις νὰ καταμετρήσῃ τὴν ἀβυσσον τοῦ θανάτου, διότι δὲν πιστεύει εἰς αὐτόν.

Πρῶτος ὅμως ὁ βαρόνος ἐπανελάβε τὴν συνδιάλεξιν.

— Μοὶ εἶπετε, ὅτι εἰσθε ἐγγαμος, φιλότατῃ Ἰωάννα· λοιπὸν, ὁ κύριος εἶναι σύζυγός σας;

Ἐδείκνυε δὲ τὸν Βουσύ.

— Ὁχι, ἀρχὸν Αὐγουστίνε, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα· ἰδοὺ ὁ κύριος Σαίν-Λύκ.

Ὁ Σαίν-Λύκ προσέκλινε ταπεινότερον ἐνώπιον τοῦ δυστυχῶς πατρὸς ἢ ἐνώπιον τοῦ πρεσβύτου. Οὗτος ἀντεχειρέτησεν αὐτὸν πατρικῶς, μάλιστα δ' ἐπειράθη νὰ μειδιάσῃ. Εἶτα, στρέψας τὸ ἄστυν βλέμμα του πρὸς τὸν Βουσύ:

— Καὶ ὁ κύριος, εἶπεν, εἶναι ἀδελφός σας, ἀδελφός τοῦ συζύγου σας, συγγενής σας;

— Ὁχι, ἀγαπητὲ βαρόνε, ὁ κύριος δὲν εἶναι συγγενής, ἀλλὰ φίλος ἡμῶν· ὁ κύριος Λουδοβίκος δὲ Κλερμών, κόμης δὲ Βουσύ-δ' Ἀμβουά, εὐπατριδῆς τῆς ἀκολουθίας τοῦ δουκὸς τῆς Ἀνδεγαυίας.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὁ γέρον, ἐγερθεὶς ὡσεὶ κινούμενος ὑπὸ ἐλατηρίου, ἐξηκόντισε φοβερὸν βλέμμα κατὰ τοῦ Βουσύ, ὡς δ' ἐξαντληθεὶς ὑπὸ τοῦ προκλητικοῦ ἐκείνου κινήματος, ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, στεναζάσας ἐκ βάθους ψυχῆς.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὁ βαρόνος σας γνωρίζει, κύριε Βουσύ; ἠρώτησεν ἐπίσης ὁ Σαίν-Λύκ.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἶδω τὸν κύριον βαρόνον τοῦ Μεριδόρ, εἶπεν ἡσυχῶς ὁ Βουσύ, ὅστις μόνος εἶχεν ἐννοήσει τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε προξενήσει ἐπὶ τοῦ γέροντος τὸ ὄνομα τοῦ δουκὸς τῆς Ἀνδεγαυίας.

— Ἄ! εἰσθε ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, εἶπεν ὁ βαρόνος, ἐκείνου τοῦ τέρατος, τοῦ δαίμονος, καὶ τολμᾶτε νὰ το ὁμολογήτε, τολμᾶτε νὰ ἐμφανισθῆτε εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Μήπως εἶναι τρελλός; ἠρώτησεν ὁ Σαίν-Λύκ λίαν χαμηλοφώνως τὴν σύζυγόν του, παρατηρῶν, ἐκπληκτός τὸν βαρόνον.

— Ἡ λύπη θὰ διετάραξε τὸν νοῦν του, ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα μετὰ φρίκης.

Ὁ κύριος δὲ Μεριδόρ συνώδευσε τὴν φρᾶσίν του μετὰ βλέμματος ἀπειλητικωτέρου τοῦ πρώτου· ὁ Βουσύ ὅμως, πάντοτε ἀπαθής, ὑπέφερε μετὰ σεβασμοῦ ἐκείνο τὸ βλέμμα καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

(Ἐπάτει ἀνεπίσημα.)

ΕΡΗΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Ἐνέχεια τῆς ἐπὶ προηγούμενον φύλλου.)

Ἐθεώρουν ἑμαυτὸν καταδεδικασμένον ὑπὸ τῆς τύχης, ἀδικούμενον ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας. Μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἐπλάσθη διὰ νὰ ἤμαι μέγας, εὐτυχὴς, ἀγαθὸς καὶ οἰων-

θώποι με κατέστησαν δυστυχῆ, μοὶ ἐκώλυσαν τὴν πρόοδον, με ἠνάγκασαν νὰ γείνω κακός.

Κατηράσθη τὴν τύχην, ἔφθασα μέχρι τοῦ σημείου νὰ βλασφημῶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐμίσησα τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐνεκα τοῦ χαρακτήρος μου καὶ τῶν ἰδεῶν μου τούτων μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀπεμὸνώθη· οἱ ἀδελφοὶ μου με ἀπέφυγον καὶ οὐδένα φίλον εἶχον· Μόνος μου φίλος ἦτο ἡ ἐρημία, μόνη μου χαρὰ ἡ σιγὴ τῆς νυκτός.

Δὲν ἀνεμειγνυόμην εἰς τὰς ἐορτὰς τῶν ἄλλων νέων τοῦ χωρίου καὶ δὲν ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰς ἀθῶας παιδιὰς των. Κατήνησα μισάνθρωπος.

Διατί ὅλα ταῦτα, πάτερ μου; δύνασαι νὰ μοὶ ἐξηγήσῃς τὴν μυστηριώδη καὶ παράδοξον ταύτην βλάβην, ἥτις κατέστρεφεν ἕνα ἄνθρωπον, ἐμὲ τὸν ἀόρατον τοῦτον σκώληκα, ὅστις ἀνηλεῶς ὑπέσκαπτε τὴν ψυχὴν μου, τὸν νοῦν μου τὴν καρδίαν μου; Ἦτο ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ ὁ ἐμφωλεύων εἰς τινὰς ψυχὰς καὶ καταστρέφων αὐτάς; Τί ἦτο; Καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω!

Ὁ μόνος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐπλησίαζον εὐχαρίστως, ἦτο νέος τις ὀμηλίξ μου, καλούμενος Ἀντώνιος. Γιὸς πτωχοῦ ἀλλὰ τιμίου κατοικοῦ τοῦ χωρίου μας, κατάρθωσε δι' ἀπύτων μόχθων νὰ σπουδάσῃ εἰς Ἀθήνας καὶ δὲν ἦτο ὑπερήφανος διὰ τοῦτο.

Μελαγχολικὸς καὶ αὐτὸς πάντοτε, ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ τινος ἀποκρύφου σκέψεως, ὑπὸ ἀνησυχίας τινός, ἣν οὐδέποτε μοὶ ἐξεμυστηρεύθη. Εἰς τὸ χωρίον ἔλεγον ὅτι εἶναι ἐρωτόληπτος, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ ἐπίστευον, διότι δὲν ἐπίστευον εἰς τὸν ἔρωτα.

Ἐκτὸς τοῦ χωρίου μας, ὀλίγας ὥρας μακρὰν, ἔκειτο τὸ κτήμα — ὠραία οἰκία περιβαλλομένη ἀπὸ εὐρὺν κήπον καὶ αὐλὴν — ἐνὸς πλουσίου τῆς πόλεως.

Ὁ κύριος οὗτος ἦτο ἔμπορος πλουτίας διὰ τῆς ἐργασίας του εἰς τὰ ξένα καὶ παραιτηθεὶς τοῦ ἐμπορίου, ὅστις, ἐπειδὴ κατήγαστο ἀπὸ τὸ χωρίον μας, εἶχε κτίσει τὴν οἰκίαν καὶ εἶχε φυτεύσει τὸν κήπον, ἤρχετο δὲ ἕκαστον θέρος καὶ ἔμενον ἐκεῖ δύο ἢ τρεῖς μῆνας.

Μόνον τέκνον εἶχε κόρην ὠραίαν ὡς ἄγγελον. Ποτέ, πάτερ μου, συγχώρησόν με, διότι φέρων τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔνδυμα καὶ ὀμιλῶν πρὸς ἅγιον ἄνδρα ὡς σὺ ἐν τῇ τελευταίᾳ μου στιγμῇ, καλῶ περὶ γυναικῶν. Ποτέ λοιπὸν δὲν εἶδον ὠραιότερον πρόσωπον τῆς Μαρίας.

Ἡ ξανθὴ μεταξώδης κόμη τῆς μακρὰ μέχρι τῶν πτερυγῶν, ὅταν ἐπιπτον ἐπ' αὐτῆς αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἐσπινθηροβόλει ὡς χρυσός. Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα, ἀναδίδοντες ἀστραπὰς γλυκειάς, ἐνῶ τὸ στόμα τῆς μικρὸν καὶ γάργιον ἦτο ἐρυθρὸν ὡς τὸ κοράλλιον. Ἐμεῖδιά ὡς ὁ οὐρανὸς τοῦ Ἀπριλίου. Τὸ λεπτοφυές, ἀερώδες σῶμα τῆς ἵπτατο μᾶλλον ἢ ἐπάτει τὴν γῆν. Ἦτο τέλος, πάτερ, ἐν ἀπὸ τὰ πλάσματα

ἐκείνα, ἅτινα ὁ μεγαλοδύναμος Θεὸς στέλλει εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ κάμῃ τινὰς εὐτυχεῖς καὶ δυστυχεῖς.

Εἷς ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους κατέστησε δυστυχεῖς ἦμην καὶ ἐγὼ καὶ ἰδοὺ πῶς.

Ὁ κύριος τοῦ κτήματος, ὁ πατήρ τῆς Μαρίας, ὡς ἐπιστάτην αὐτοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἶχε γέροντά τινα, ὅστις ἀσθενήσας δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας, διὰ τοῦτο ἐζήτησαν καὶ ἄλλον τινα διὰ νὰ τὸν βοηθῇ, καὶ δὲν ἤξεύρω ποῶς ἐσύστησεν ἐμέ.

Ἦμην γεωργός, ἀλλὰ συνάμα καὶ κηπουρός. Οὐδεὶς ἐκλάθευε καλλίον ἐμοῦ εἰς τὸ χωρίον καὶ οὐδεὶς ἐγνώριζε τὰς ἐποχὰς τῆς φυτεύσεως καὶ καλλιεργείας τῶν δένδρων ὅσον ἐγὼ. Καὶ εἰς τὰ ἄνθη δέ, παραδόξως, εἶχον κλίσιν καὶ διὰ τοῦτο τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς καθ' ἃς δὲν ἐργαζόμην εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐκαλλιέργουν μικρὸν κηπάριον παρὰ τὴν καλύβην μας, εἰς τὸ ὅποιον εἶχον φυτεῦσαι ἄνθη τινά, πρᾶγμα διὰ τὸ ὅποιον μὲ καταγέλων οἱ ἀδελφοί μου.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου, ὅστις ἦτο ἀνταποκριτὴς τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος, ἦλθεν εἰς τὸν οἶκόν μας καὶ μὲ ἠρώτησεν ἂν δέχομαι τὴν θέσιν τοῦ κηπουροῦ.

— Σοῦ δίδουν πεντακοσίας δραχμὰς τὸ χρόνο, μοὶ εἶπε, θὰ καλλιεργῆς τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα καὶ θὰ φυλάττῃς τὸ σπῆτι.

Ἐδέχθην. Πεντακόσια δραχμὰ δι' ἐμέ ἦσαν ὀλόκληρος περιουσία. Ἡδυνάμην νὰ βοηθῆσω τὸν πατέρα μου.

Ἀπεχαιρέτισα πάντας τοὺς οἰκίους μου ψυχρῶς καὶ ἀνευ θλίψεως, διότι δὲν τοὺς ἠγάπων καὶ διότι ἐνόμιζον ὅτι δὲν μὲ ἠγάπων, καὶ ἐζήτησα νὰ ἶδω καὶ τὸν Ἀντώνιον.

Τὸν εὗρον ἐξωθεν τοῦ χωρίου, κάτωθεν πλατάνου εἰς τὰς ρίζας τοῦ ὁποίου ἔρρεε κρουσταλλῶδες ρυάκιον.

— Φεύγω! τῷ εἶπον καὶ ἦλθα νὰ σε ἀποχαιρέτισω.

— Καὶ διὰ ποῦ; μὲ ἠρώτησεν ἐμπληκτός.

— Διὰ τὸ ἐξοχικὸ σπῆτι. Οὕτως συνειθίζαμεν εἰς τὸ χωρίον νὰ καλῶμεν τὸ κτήμα.

— Εἶσαι εὐτυχής! μοὶ ἀπήντησε σφίγγων μοὶ τὴν χεῖρα, διότι πηγαίνει εἰς τὸ μέρος ὅπου πτερυγίζουσι τὰ ὄνειρά μου, οἱ πόθοί μου!

Εὐτυχής! εἶπα κατ' ἐμαυτὸν καὶ διατί; Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τί διὰ τούτου ἤθελε νὰ μοὶ εἶπῃ ὁ Ἀντώνιος, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐκοπίεσα πολὺ νὰ τὸ ζητήσω.

Ἀνεχώρησα λοιπὸν καὶ ἐνεκατέστην εἰς τὸ κτήμα τοῦ πλουσίου κυρίου μετὰ τοῦ γέροντος ἐπιστάτου καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χειμῶνα ἐξηκολούθουν καλλιεργῶν αὐτό.

Ἦμην τότε εἰκοσαετής.

Θὰ ὑποθέσῃς, πάτερ μου, ὅτι ἦμην εὐτυχής, ἐκ τῆς σχετικῆς ἐκείνης εὐζωίας, ἥτις μὲ ἀπῆλασσε τῶν γεωργικῶν μόχθων; Ὅχι. Ὁ χαρακτήρ μου ὁ ἄθλιος μὲ ἐδασάνιζεν. Ἐμίσουν τὸν πλούσιον, ὡς ἐμίσουν πάντας ὅσους ἐνόμιζον εὐτυχεῖς,

διότι μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀφῆρουν ἀπ' ἐμέ, καὶ τρώγων τὸν ἄρτον τοῦ θεωροῦν ἐμαυτὸν προσβαλλόμενον· τοῦτο μὲ ἔκαμε νὰ ἐργάζωμαι μὲ μεγαλείτερον ζῆλον, διὰ νὰ πείσω τὸν ἑαυτὸν μου ὅτι ἐπραττον πλείονα τῶν ὄσων ἀπελάμβανον ὡς ἀμοιβήν. Μόνον δι' ἓνα λόγον εὐχαριστοῦμην ἐκ τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου. Τὸ φύσει ἐρημώδιον πνεῦμά μου, ἐτέρπετο μακρὰν τῆς τῆρας, ἔστω καὶ τοῦ χωρίου μου, καὶ ἦσυχος καὶ ἡρεμος παρεδιδόμην εἰς τοὺς θλιβεροὺς διαλογισμούς μου. Ὁ γέρον Ἀναστάσης, ὁ κηπουρός, ἦτο καὶ αὐτὸς ἀνθρώπος ὀλιγόλογος καὶ δὲν μὲ ἠνώχλει ποτέ.

Ἦλθε τὸ θέρος, ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ὁ κύριος ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ κτήμα του. Κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν νὰ καταστήσω τὸν κῆπον ὅσον τὸ δυνατόν ὠραϊότερον. Τὰ ἄνθη ἐβρίθουν εἰς τὰς κανονικὰς πεφυτευμένας προαιάς. Τὰ δένδρα, ἐντὸς τῶν ὁποίων τὰ πτηνὰ εἶχον ἀπείρους φαλακὰς, ἦσαν καλῶς κλαδευμένα.

Μὲς εἰδοποίησαν περὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἀφιξεώς του.

Τὴν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, διότι ἐκ τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἰς τὸν βίον μου ἐπῆλθον συμβάντα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κρίσεις καθ' ἃς ἀποφασίζεται αὐτὴ ἡ ζωὴ καὶ ἅτινα δὲν λησμονοῦνται ταχέως.

Ἦτο πρωΐα καὶ ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἀρχίσει ἀκόμη νὰ γίνηται φλογερός. Ὁ οὐρανὸς ἀνέφελος καὶ κυανὸς ὁμοιάζε πέλαγος ἀπέραντον θείας λαμπρότητος. Τὰ πτηνὰ ἐξυπνήσαντα πρὸ πολλοῦ ἐψαλλον χαρμωδῶς. Αἱ γαισαλλίδες ἐπέτων ἀπὸ ἀνθῶς εἰς ἄνθος. Ἦτο τέλος ἡ ἡμέρα ἐκείνη κατὰ Θεοῦ. Εἶχον ἀνοίξει ἐγὼ καὶ ὁ γέρον τὴν μεγάλην θύραν τοῦ κτήματος καὶ ἐτοποθετήσαμεν ἐπὶ τινος λόφου, ὅστις ἠμπόδιζε τὴν θέαν τῆς ὁδοῦ, ἐξ ἧς ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ὁ κύριός μας, παιδίον διὰ νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀφίξιν του. Πράγματι, μετ' οὐ πολὺ, τὸ παιδίον ἦλθεν ἀσθμαίνον καὶ κρουγάζον.

— Ἐρθασάν!

Δὲν ἠξεύρω, πάτερ μου, διατί ἐπαλλετοσοῦτον ἰσχυρῶς ἡ καρδία μου κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην.

Κατ' ἀρχὰς τὸ ἀπέδωκα εἰς τὴν συναίσθησιν τοῦ ὅτι κατὰ πρῶτον ἐμεῖλον νὰ συναντήσω τὸν κύριόν μου, βραδύτερον ὁμως, ἐξετάζων ἐμαυτὸν καὶ τὰ γεγονότα, ἅτινα ἐπηκολούθησαν, πειθουμαι ὅτι μάλλον ἢ προσέγγισις τῆς δυστυχίας μου ἔκαμε τὴν καρδίαν μου νὰ παλλῇ.

Ἄφρην ἐφάνησαν κελπαζόντες πρὸς ἡμᾶς τρεῖς ἵππεῖς. Δύο ἄνδρες καὶ μία νεά. Ὁ εἰς τῶν ἀνδρῶν μεσηλιεὶς καὶ ἀγαθῆς φυσιογνωμίας, ἦτο ὁ κύριος τῆς ἐπαύλεως. Ὁ ἕτερος, νέος εἰκοσι καὶ δύο μόλις ἐτῶν, ὑψηλός καὶ ἰσχνός, μὲ μικροὺς μαύρους ὀφθαλμούς καὶ ἐπηρεμένους ὄφρυς, κομψὸς ἄλλως τε καὶ εὐειδής, ἦτο ἄγνωστος εἰς ἐμέ. Κατόπιν τῶν ἐγνωρίσας κάλλιον νὰ ἀπέθνησκα πρὶν τὸν γεωργίον.

Ἡ κόρη ἦτο ἡ Μαρία. Ἐφύρει ἐσθῆτα μακρὰν ἀμαζόνος καὶ πῖλον μικρὸν χαρί-

εντα μὲ πτερόν καὶ ἐκράτει μαστίγιον, δι' οὗ ἐθώπευεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ὦτα τοῦ μέλανος ἵππου τῆς.

Ὁ γέρον ἐσπευσε νὰ βοηθῆσῃ τὸν κύριον νὰ ἀφιππεύσῃ, ἐνῶ δὲ καὶ ἐγὼ ἠτοίμαζόμην νὰ λάβω τὰ ἡνία τοῦ ἵππου τῆς Μαρίας, ὁ νέος ὅστις ἵππευε παρὰ τὸ πλευρόν τῆς, σπεύσας, τὴν ἐβοήθησε νὰ καταβῇ.

Ἦτο τὸ πρῶτον κατὰ τῆς καρδίας μου δῆγμα, ἦτο ὁ πρῶτος τοῦ μίσους παλμός.

Ἐχαιρέτισα ψελλίζων λέξεις τινὰς καὶ κύπτων, ἐνῶ ὁ κύριος μὲ ἠρώτα.

— Εἶσαι ὁ νέος κηπουρός;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησα.

— Καὶ πῶς λέγῃσαι;

Τῷ εἶπον τὸ ὄνομά μου.

— Ἄ! γινώριζω τὸν πατέρα σου, ἐκράυγασε. Καλὸς ἄνθρωπος! Καλὸς ἄνθρωπος! Νὰ τοῦ ὁμοιάσῃς.

Εἶθε νὰ τῷ ὁμοιάζω!

— Βλέπω, εἶπε μὲ τὴν ἀργυρὰν τῆς φωνῆν καὶ ἡ Μαρία, ὅτι τὸν περιποιήθησ καλὰ τὸν κῆπον.

— Ὅσον τὸ δυνατόν, κυρία μου, ἐψιθύρισα τεταραγμένος.

Ἀφοῦ ἀνεπαύθησαν ὀλίγον ἐντὸς τοῦ ἰσογαίου ὀδματιοῦ ἤρχισαν νὰ περιέρχωνται καὶ οἱ τρεῖς τὸν κῆπον. Ἐγὼ τοὺς ἠκολούθουν, ἐξηγῶν αὐτοῖς τὰς προόδους αὐτοῦ.

Μετὰ ποίας ἀγαθότητος συμπαιθεῖς μοὶ ἀπέτεινε ἡ Μαρία τὰς ἐρωτήσεις τῆς καὶ πόσον καλὰ μὲ ἐπῆνε, μόνον τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου δάκρυα δύνανται νὰ σὲ πείσωσιν, ὁ ἀπεχθὴς ὁμως ἐκείνος νέος, ὃν ἐκκλῶνον κύριον Ἄγγελον, οὐδεμίαν φιλοφρόνησιν μοὶ ἀπέτεινε, ὁμιλῶν μοὶ πάντοτε ἀγερωχῶς καὶ καλῶν με: Κηπουρέ!

Τὸ ἐσπέρας ἦλθον καὶ οἱ ὑπηρεταί των καὶ ὁ πρὶν ἔρμος οἶκος ἤρξατο λαμβάνων ζωὴν. Ἄγριος, ὡς πάντοτε, ἀπεσύρθη εἰς τὸ μοναδικόν μου ἐνδιαίτημα καὶ ἤρχισα νὰ σκέπτομαι. Συνέβαιεν ἐν ἐμοὶ τί, τὸ ὅποιον δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξηγήσω.

Ἐν τῇ φαντασίᾳ μου ἀλληλετυποῦντο, ὑπὸ ἀλλοκότους μορφὰς ἕκαστον, τὰ πρόσωπα τῶν ὄσων εἶδον τὴν ἡμέραν. Τὸ σοβαρὸν καὶ ἀγαθὸν τοῦ κυρίου, τὸ θελκτικὸν καὶ προσηνὲς τῆς Μαρίας, τὸ ὑπερήφανον καὶ ἀντιπαθητικὸν τοῦ κομψοῦ νέου καὶ τέλος τὰ πρόσωπα πάντων τῶν ὑπηρετῶν συγκεχυμένα, ὡς τῶν δένδρων αἱ κορυφαὶ ἐν ὀμιχλώδει πρωΐα.

ἤρχισε κάπως ἡ πρῶτη ἀτίθαστος καρδία μου νὰ αἰσθάνεται ζωπύρους παλμούς. Ἠσθάνόμην ἄλλους λόγους, ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἀγαπήσω τοὺς κυρίους μου.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ των πρὸς ἐμὲ ὑπῆρξεν ὡς ἀκτὶς χειμερινοῦ ἡλίου, τήκουσα τὴν παγερὰν χιόνα.

Συνειθισμένος εἰς πρόσωπα σκαιὰ, ἀπὸ τοῦ πατρὸς μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου μέχρι τοῦ ἱερέως τοῦ χωρίου μας, ἐξεπλησσομένη πρὸ τῆς τοιαύτης ἀγαθότητος καὶ ἔχαιρον καὶ ἠγάπων.

[Ἐπεται συνέχεια].